

Arrest

nr. 124 206 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 26 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. MARIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 22 mei 2012 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als bloedverwante in neergaande lijn.

Op 8 juli 2013, met kennisgeving op 28 augustus 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormen de bestreden beslissingen die luiden:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.01.2013 werd ingediend door:

Naam:

(...)

*om de volgende reden geweigerd:*³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt deze deeltijds werkt met dienstencheques. De voorgelegde inkomsten zijn ruim onvoldoende om aan betrokkene een behoorlijke levensstandaard te geven.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art7 , § 1, 2° : regelmatig verblijf verstreken."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In de synthesesemorie luidt het eerste middel als volgt:

"Schending van de formele vormvereisten voorgeschreven op straffe van nietigheid:

artikel 42 van de wet van 15.12.1980 en artikel 52 §1 en §4 van het KB van 08.10.1981.

1. Op 10 januari 2013 werd door verzoekster een aanvraag gericht tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

2. Verzoekster moest binnen de zes maanden , namelijk op uiterlijk 09.07.2013, uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan haar kan worden betekend.

3. Verzoekster is van oordeel dat deze beslissing laattijdig werd genomen, nu zij slechts geruime tijd na deze datum werd uitgenodigd om zich aan te bieden.

Het eerste middel is ernstig."

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verzoekende partij haar beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat de in casu bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding reeds op 08.07.2013 genomen werd, met name duidelijk binnen de krachtens artikel 42 van de Vreemdelingenwet voorgeschreven termijn van zes maanden. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het loutere feit dat de bestreden beslissing pas op 28.08.2013 aan de verzoekende partij werd betekend, volstaat niet om te besluiten dat de bestreden beslissing laattijdig zou zijn genomen en kan aldus de nietigverklaring van de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) niet verantwoorden.

Inderdaad maakt de onregelmatige kennisgeving van een beslissing niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uit (cf. R.v.St. nr. 20.300, 29.4.80, Arr. R.v.St. 1980, 596), en blijkt uit de vaste rechtspraak van de Raad van State dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te

kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, RACE. 1994, z.p.).

Het zou aldus van overdreven formalisme getuigen om de beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op de in het eerste middel vermelde basis te vernietigen, temeer nu de verzoekende partij niet aanvoert dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, zou zijn gebeurd, hem heeft gehinderd in zijn mogelijkheden om de beslissing aan te vechten, hetgeen betrokkene ook niet redelijk kan doen, gelet op het tijdstip waarop hij zijn annulatieverzoekschrift neerlegde.

"3.3.2. Een eventueel gebrek in de betekening van de bestreden beslissing heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. Verzoekers kritiek op de wijze van kennisgeving van de bestreden beslissing kan derhalve niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408), temeer nu verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat de manier waarop de kennisgeving zou zijn gebeurd hem enig nadeel zou hebben berokkend en hij dus niet aantoont welk belang hij bij deze grief kan doen gelden." (R.V.Y. nr. 101592 van 25 april 2013)

"Niettemin dringt de vaststelling zich op dat dit gegeven in principe niet vermag terug te slaan op de wettigheid van de beslissing (RvS 8 mei 2008, nr. 182.753). Verzoekster kan dan ook niet dienstig verwijzen naar feiten die zich hebben voorgedaan nadat de bestreden beslissing werd genomen en waarvan verweerder op het ogenblik van het nemen van de beslissing geen kennis kon hebben. Er kan ook niet worden vastgesteld dat de laattijdige betekening van de bestreden beslissing verzoekster schade heeft berokkend." (Rv.V. nr. 97 660 van 21 februari 2013)

"Inzoverre verzoekers nog verwijzen naar een laattijdige kennisgeving en de eventuele nadelen die zij hierdoor ondervonden, wijst de Raad erop dat zelfs indien er sprake is van een onregelmatige kennisgeving dan nog kan een eventueel gebrek in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard zijn ont aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van de akte (als dusdanig (RvS 24 augustus 1994, nr. 48.781; RvS 13 februari 2003, nr. 115.866))." (R.v.V. nr. 39 724 van 3 maart 2010)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3. De redenering van de verwerende partij dient gevolgd te worden. Een gebrek in de kennisgeving kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een eventueel gebrek in de betekening van de bestreden beslissing heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. De kritiek van de verzoekende partij op de wijze van kennisgeving van de bestreden beslissing kan niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408).

Anderzijds bepaalt artikel 42, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing dat:

"§ 1

Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

Artikel 52, § 1 en § 4 van het vreemdelingenbesluit luiden:

"§1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden "Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag

(...)

§ 4 Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfkaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfkaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfkaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit deze duidelijke bewoordingen blijkt dat de verwerende partij er toe gehouden is een beslissing te nemen binnen de zes maanden volgend op de datum van de aanvraag. Uit deze bepaling, noch uit artikel 52, § 1 en § 4 van het vreemdelingenbesluit kan afgeleid worden dat de kennisgeving van de beslissing dient te gebeuren binnen voornoemde periode van zes maanden.

Het verweer van de verzoekende partij, dat stelt dat:

"a. Verzoekster handhaaft haar stelling ivm. de laattijdigheid van de beslissing; in weerwil van de argumentatie voor verweerster is de tekst vermeld

op de bijlage artikel 19ter duidelijk. Verzoekster werd NIET UITGENODIGD BINNEN DE ZES MAANDEN - zijnde uiterlijk op 09.07.2013. Bovendien kan niet met zekerheid worden gesteld dat inderdaad de beslissing zou dateren van 08.07.2013.

Het behoort dat de administratie alert reageert en binnen de 3 maanden na aanvraag het nodige doet, voor zover zoals in casu zou blijken (quad non) dat niet alle stukken zouden zijn overgemaakt.

b. Verzoekster strijdt bovendien niet met gelijke wapens wat haar verdediging betreft : verzoekster dient alles in, doch krijgt niet het minste ontvangstbewijs van verweerster. Een negatief bewijs kan niet aangebracht worden.

Verzoekster zal in de toekomst genoodzaakt zijn een copie van haar dossier aangetekend door te sturen.

c. Bovendien is er in casu geen sprake van nietigheid van een akte, doch dienen aan verzoekster de nodige verblijfsdocumenten te worden uitgereikt bij gebreke aan tijdige afgifte van een beslissing.

d. De verwijzing naar de rechtspraak is eveneens niet ad rem als zijnde niet vergelijkbaar: de verwijzing naar R.v.V. nr. 101592 van 25 april 2013 en R.v.V. nr. 97 660 van 21 februari 2013 heeft betrekking op andere termijnen.

Immers wordt in casu (zie vermelding op bijlage art 19 ter) uitdrukkelijk voorzien dat beslissing genomen en betekend (minstens uitgenodigd ter betekening) dient te worden binnen de 6 maanden", doet aan het voorgaande geen afbreuk. Er wordt opgemerkt dat de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijt valsheid in het dateren van de bestreden beslissingen te hebben gepleegd en er zijn geen redenen voorhanden om aan te nemen dat de datum vermeld op de bestreden beslissing deze is van het nemen van de bestreden beslissingen. Voorts ziet de Raad niet in dat een gebrek aan ontvangstbewijs kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Er wordt nog opgemerkt dat de Raad niet bevoegd is om verblijfsdocumenten uit te reiken. Tot slot is de rechtspraak naar waar de verwerende partij verwijst betreffende een gebrek in de kennisgeving wel degelijk dienstig.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij in haar synthesesamenvatting aan:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, de onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Ten onrechte wordt voorgehouden door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid en maatschappelijke integratie dat uit de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze deeltijds werkt met dienstencheques en er hierdoor geen voldoende inkomen is om aan verzoekster een behoorlijke levensstandaard te geven.

Verzoekster stelde vast dat door de administratie niet alle stukken werden doorgestuurd, reden waarom deze per 28.08 door de diensten van de Stad Gent alsnog werden doorgestuurd naar Brussel.

Verzoekster verwijst hiertoe naar het mailbericht van 23.09 uitgaande van de Stad Gent en gericht aan de raadsman van verzoekster. (stuk 3)

Feit is dat verzoekster zich niet kan verweren, nu het overmaken van de stukken met rechtstreeks door verzoekster geschiedt. Dienvolgens is verzoekster geschonden in haar rechten van verdediging; verzoekster kan zich niet verdedigen met dezelfde wapens als waarover de Staatssecretaris beschikt.

Minstens dient hieruit te worden geconcludeerd dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid en maatschappelijke integratie zijn onderzoeksplicht als onderdeel van zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft in deze.

Dat de staatssecretaris dienvolgens ook onredelijk motiveert, nu blijkt dat hoedanook een afdoende inkomen kan worden verzorgd door de ouders van verzoekster. Hiertoe verwijst verzoekster naar de stuk 4. Bovendien heeft verzoekster onmiddellijk de nodige initiatieven genomen en tracht zij zelf een inkomen te verwerven; nu deze stukken niet werden doorgestuurd door de administratie werden deze conform de inhoud van het mailverkeer

Aangezien de staatssecretaris aldus duidelijk zijn onderzoeks- en zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden en op onredelijke wijze, gelet op bovenstaande feiten en middelen beslist heeft en summier besliste dat het inkomen niet afdoende was om aan verzoekster een behoorlijke levensstandaard te geven, quod non.

Het tweede middel is ernstig. “.

3.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij tevens kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79,

522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het tweede middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. "

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding terecht heeft vastgesteld dat de Belgische onderdaan, in functie van wie de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend, slechts deeltijds werkt met dienstencheques, waarbij werd opgemerkt dat de voorgelegde inkomsten ruim onvoldoende zijn om de verzoekende partij een behoorlijke levensstandaard te garanderen.

De verzoekende partij houdt voor dat niet alle stukken aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zouden zijn doorgestuurd, zodat de zorgvuldigheidsplicht zou zijn geschonden.

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen, merkt verweerder op dat uit de stukken van het dossier blijkt dat door de Stad Gent inderdaad werd opgemerkt dat een arbeidsovereenkomst op naam van de verzoekende partij zelf blijkbaar niet werd doorgezonden tot bij de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Uit de voormelde overeenkomst zou blijken dat de verzoekende partij reeds werkt sedert 20.09.2012.

Evenwel dient te worden benadrukt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijven dat de Belgische onderdaan moet aantonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het loutere feit dat een arbeidsovereenkomst op naam van de verzoekende partij werd voorgelegd, doet op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat de te vervoegen Belg ruim onvoldoende inkomsten voorlegt.

"Verzoekers hebben aan de hand van de ingediende stukken aangetoond ten laste te zijn van hun zoon en hebben eveneens aangetoond dat hun zoon op zijn beurt ten laste is van de Belgische staat. De verwerende partij dient enkel rekening te houden met het inkomen van de referentiepersoon in functie van wie het verblijf wordt aangevraagd. " (R.v.V. nr. 49.147 van 5 oktober 2010)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Terwijl de verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. " (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen. "

3.2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissingen verwijt geen rekening te houden met het bijvoegsel van 1 maart 2013 bij de arbeidsovereenkomst die de verzoekende partij heeft afgesloten op 20 september 2012 met de BVBA (...), kan de Raad enkel vaststellen dat het stuk werd overgemaakt aan de verwerende partij op 4 september 2013 en dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat zij dit stuk aan de stad Gent heeft overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissingen. Integendeel uit de brief van 19 september 2013 van de raadsman van de verzoekende partij blijkt dat deze aanwezig was op 28 augustus 2013 en dat er sprake is van "bijkomende stukken" wat wijst op niet eerder voorgelegde stukken terwijl de bestreden beslissingen dateren van 8 juli 2013. Niets belet de verzoekende partij op basis van dit stuk, andere stukken die niet waren overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissingen en de eventueel andere inkomstenbewijzen een nieuwe aanvraag in te dienen. Er kan geenszins enige schending van de rechten van verdediging worden vastgesteld te meer van de verwerende partij evenmin een negatief bewijs kan verwacht worden.

Ook het antwoord van de stad Gent, gekend als stuk 3 toegevoegd aan het verzoekschrift laat niet toe te vermoeden dat voornoemde stukken omwille van een nalatigheid van de stad niet eerder werden overgemaakt. Dit antwoord laat evenmin toe te besluiten dat deze stukken waarover de e-mail handelt al voor het nemen van de bestreden beslissingen werden overgemaakt.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het verweer op de nota doet aan het voorgaande geen afbreuk. De verwerende partij kan slechts antwoorden op de gegevens die haar zijn bekend gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissingen. Waar de verzoekende partij uit de nota afleidt dat werd toegegeven dat een bepaald stuk niet zou zijn overgemaakt, is dit een loutere interpretatie die niet blijkt uit het gezegde van de stad Gent.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij aan:

"Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het 'EVRM'), nu verzoekster de mogelijkheid wordt ontnomen haar familieleden verder te zetten.

Verzoekster woont thans bij haar ouders die reeds jaren in België wonen en zelfs de Belgische nationaliteit hebben. Verzoekster heeft hier haar familieleden en van haar familie kan niet worden verwacht dat deze haar zouden volgen naar Algerije. De ouders van verzoekster hebben hier hun inkomen en sociale leefkring. In Algerije is er niets meer. Hier kunnen ouders van verzoekster verzoekster bijstaan en verzoekster heeft dat nodig.

Op vandaag is verzoekster nog steeds gehuwd met de heer A. en ook de problemen binnen dit huwelijk kunnen niet op de één of andere manier opgelost worden indien verzoekster verplicht wordt terug te keren naar Algerije. Bovendien zit verzoekster dan ver van haar familie die haar niet kan ondersteunen.

De bestreden beslissing maakt een schending uit van het recht op haar familieleden ex artikel 8 EVRM. Dit derde middel is dan ook ernstig.

Verweer op de argumentatie voor verweerster :

a. Ten onrechte wordt door verweerster voorgehouden dat concludante met aantoonde dat zij voorgehouden privé-leven niet elders kan leiden.

Verzoekster huwde op 3 januari 2007 in Algerije met de heer A., van Franse origine. Op 19 oktober 2007 heeft het koppel zich samen in Frankrijk gevestigd. Na enkele jaren de agressie te hebben doorstaan, werd verzoekster buiten haar wil gedwongen de echtelijke woning te verlaten. Verzoekster heeft dan ook haar toevlucht gezocht bij haar ouders en is begin 2010 bij haar ouders komen inwonen in België. Verzoekster woont daar nog steeds. Verzoekster is op haar 25 jaar naar Europa gekomen en heeft hier haar leven opgebouwd. In Algerije heeft zij niets. Op vandaag is ze zelfs nog steeds gehuwd met de heer A., zodat zij als feitelijk gescheiden vrouw allerm minst welkom zou zijn in de Algerijnse samenleving. Temeer verzoekster, net zoals haar ouders, er een levensstijl op nahoudt die sterk aansluit bij de West-Europese.

b. Uit hetgeen voorafgaat blijkt ook dat concludante niet alleen affectieve banden heeft met haar familie, doch ook van hen afhankelijk is, zonder meer."

3.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"(...)

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, refereert de verzoekende partij naar de afstammingsband met haar ouders, die an sich niet wordt betwist.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, *Onur/Groot-Brittannië*; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, "er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden" (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rw-cce.be).

Middels haar vage beschouwingen slaagt de verzoekende partij er niet in de zogenaamde bijkomende elementen van afhankelijkheid aannemelijk te maken. Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat voorts gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal

er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. " (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden privéleven niet elders kan leiden. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is. binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar ouders wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. “.

3.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar ouders, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Gelet op de elementen uit het administratief dossier en het feit dat de verzoekende partij bij haar ouders inwoont, is er in casu sprake van een gezinsleven.

In casu vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden bij haar ouders. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er voldoende concrete hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij geeft enkel aan dat zij thans woont bij haar ouders die thans de Belgische nationaliteit hebben terwijl van hen niet kan verwacht worden dat zij naar Algerije gaan. Tegelijkertijd wijst zij erop dat zij nog gehuwd is met de heer A. en de problemen binnen het huwelijk niet kunnen opgelost worden als zij verplicht wordt terug te keren naar het herkomstland. In haar verweer stelt zij dat zij begin 2010 in België is komen wonen en haar echtgenoot heeft verlaten terwijl zij als 25-jarige naar Europa is gekomen. Dergelijk vaag betoog vermag niet aan te tonen dat de verzoekende partij met haar ouders een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig gezin heeft. De bestreden beslissing

heeft bovendien enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen andere elementen aan.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN